

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2026 r.

w sprawie **W.J.**

o wyrok łączny

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18 listopada 2025r., sygn. akt X

Ka 676/25, zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 3

marca 2025r., sygn. akt II K 1134/24

postanowił:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

W pierwszym jej zarzucie wskazano na wystąpienie w sprawie bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439§1 pkt 2 k.p.k. spowodowanej wydaniem wyroku przez nienależycie obsadzony Sąd II instancji, albowiem w składzie orzekającym zasiadali sędziowie mianowani na swoje stanowiska w wadliwej procedurze

nominacyjnej przed organem niespełniającym konstytucyjnych wymogów stawianych Krajowej Radzie Sądownictwa, tj. sędzieja X. Y. i sędzieja X.1 Y.1

Zarzutowi temu nie można jednak przypisać cechy zasadności.

Przede wszystkim zauważyć trzeba, że w powyższym zakresie autor kasacji odwołał się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, tj. uchwały składu połączonych Izb Sądu Najwyższego - Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 stycznia 2020r., sygn. akt BSA 1-4110-1/20, oraz uchwały wydanej w składzie siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022r., sygn. akt I KZP 2/22. Dostrzec jednak należy, że wymienieni w zarzucie Sędziowie do konkursu przed tzw. KRS przystąpili już w 2018 r., a zatem na niemalże dwa lata przed wydaniem pierwszej uchwały Sądu Najwyższego dotyczącej omawianej problematyki, zaś sama uchwała Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] wydana została [...] 2019 r.

Brak jest w sprawie także jednoznacznych okoliczności wskazujących na powiązanie ww. Sędziów z przedstawicielami władzy wykonawczej.

Jednocześnie podnieść należy, że oceny moralne osób decydujących się na udział w procesie nominacyjnym prowadzonym przez organ o takim charakterze jak Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana po 2018r., nie mieszczą się w kategorii zachodzenia bezwzględnych przesłanek odwoławczych.

Tym samym nie sposób uznać, by w sprawie rzeczywiście wystąpiła bezwzględna przesłanka odwoławcza z art. 439§1 pkt 2 k.p.k.

Odnosząc się zaś do pozostałych, alternatywnych zarzutów kasacyjnych (pkt 1 i 2) zauważenia wymaga, że jako zarzuty dotyczące wprost niewspółmierności wymierzonej skazanemu kary łącznej, są one, w świetle dyspozycji art. 523§1 k.p.k., w postępowaniu kasacyjnym, niedopuszczalne.

W drugim z omawianych zarzutów obrona wprost powołała się na rażącą niewspółmierność kary łącznej. Co się zaś tyczy pierwszego z nich, wspomnieć jedynie można dodatkowo, że Sąd Odwoławczy dokonał zmiany orzeczenia Sądu I instancji poprzez obniżenie wymiaru kary łącznej, co wprost świadczy o tym, że Sąd ten nie nadał decydującego znaczenia okolicznościom obciążającym, lecz również uwzględniał okoliczności przemawiające na jego korzyść.

Podsumowując należało uznać, że autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia o charakterze rażącego

naruszenia prawa, a tym bardziej takiego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

Z tych wszystkich przyczyn wywiedzioną kasację należało uznać za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

[WB]

[r.g.]